

се спущахме къмъ него. Почвахме лудо да му се радваме, да го цѣлуваме... То миличкото, ни гледаше съ своитѣ свѣтнали отъ възторгъ очички, смѣеше ни се и викаше: ма-ма-та-та! И когато ти се навеждаше да го цѣлунешъ—то хващаше съ мѣничкитѣ прѣстѣта мустака ти и го-теглѣше съ все сила... Тогава ти се смѣеше съ гласъ и биваше тъй радостенъ...

Мони. (Като на сънъ) Хубаво, блаженно време! Незабравими часове!

Захарина. Какъ мога да забравя това дивно шастливо време!... Какъ бихъ живѣла безъ моето свидно дете; какъ мога да се отдѣля отъ мъжа, който ми е далъ толкова радости!

Дълго мълчание.

Лена. (Просълзена) Мони... не разбивай щастието си... Не зачерняй бждащето на една честна жена и на едно невинно дете! Ако човѣка неможе да се примири—нека бащата заговори въ тебе!

Мони. (Спира върху Лена блуждаещъ погледъ; после гледа дълго жена си и като се вмисля, скача и прегръща жена си, задавенъ отъ сълзи) ... Нѣма да напустнешъ кжщата ми... За детето, за тебе... примирието се налага.

Дълго мълчание.

Захарина. (Като пробудена отъ дълбокъ сънъ едва прошепва) Ти... Ти каза, че